“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ନପଡି ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ରୁହ, ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ, ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୁଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଶିବବାବା ତୁମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ପୂଜା କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସେବକ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମୋର ମାଲିକ । ମୁଁ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରୁଛି । ଯେହେତୁ ବାବା ନିରହଂକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ପୂଜା କିପରି କରାଇବି । ମୋର ତ ପାଦ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ତୁମେ ଧୋଇବ । ତୁମକୁ ତ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାଧାରୀ ହୋଇ ସାରା ବିଶ୍ୱର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ନିର୍ବଲ ସେ ଲଢାଇ ବଲବାନ କୀ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ନିରାକାର ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶିବବାବା ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆର ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ସାକାର ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ତ ପାଦ ଅଛି, କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପାଦ ଅଛି, ତାଙ୍କର ପାଦ ପୂଜା କରାଯାଇଥାଏ ନା । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ତୁମମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରୀ, ମୋର ତ ପାଦ ନାହିଁ, ଯାହାକି ତୁମକୁ ପାଦ ଧୁଆଇବି ବା ପୂଜା କରାଇବି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ନିଜର ପାଦ ଧୁଆଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଗୃହସ୍ଥୀମାନେ ଯାଇ ତାଙ୍କର ପାଦ ଧୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ପାଦ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହିଁ ଅଛି । ଶିବବାଙ୍କର ତ ପାଦ ହିଁ ନାହିଁ ଯାହାକି ତୁମକୁ ତାଙ୍କର ପାଦ ପୂଜା କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏସବୁ ହେଲା ପୂଜାର ସାମଗ୍ରୀ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ । ମୁଁ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିପରି ପାଦ ଧୁଆଇବି ? ବାବା ତ ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ମାତାମାନେ ପୁଣି କ'ଣ କହିବେ ? ହଁ, ଛିଡା ହୋଇ କହିବେ ଶିବବାବା ନମସ୍ତେ । ଯେପରି ସଲାମ୍ ମାଲେକମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମାଲିକଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ନମସ୍କାର କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଏବଂ ବେହଦର ସେବାଧାରୀ ଅଟେ । ବାବା ନିରାକାର ଏବଂ କେତେ ନିରହଂକାରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ପୂଜା ଇତ୍ୟାଦି କରିବାର ତ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ମୋର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନମାନେ ଯେଉଁମାନେ କି ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂଜା କିପରି କରାଇବି ? ହଁ, ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ପିତାଙ୍କର ପାଦ ତଳେ ପଡିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ପିତା ବଡ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ପିତା ତ ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମାୟା ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି । ଏହାକୁ ବହୁତ କଷ୍ଟଦାୟୀ ଅଭିନୟ କୁହାଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆହୁରି ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଆସିବାର ଅଛି । ଏସବୁ ହେଲା ବେହଦର କଥା, ସେଥିପାଇଁ ତ ବେହଦର ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଦାତା ଅଟେ, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବି ଦାତା କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ମାଗୁଛନ୍ତି । ସାଧୁମାନେ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ମାଗୁଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ଗୃହସ୍ଥିମାନେ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମାଗୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଦାତା ତ ଜଣେ ହେଲେ ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯେହେତୁ ସାଧୁମାନେ ନିଜେ ସାଧନା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଗତି-ସଦଗତି କିପରି ଦେଇପାରିବେ ? ତେବେ ମୁକ୍ତିଧାମ ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ ଉଭୟର ମାଲିକ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ନିଜର ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ସମୟରେ କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଆଉ ସମସ୍ତେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସିଥା'ନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଶେଷ ହେବାର ସମୟ ହୋଇଯାଏ । ତାହା ପୂର୍ବରୁ ବାବା ଆସିବେ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାରେ ସେହିପରି ପାର୍ଟ ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ମୋ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୋତେ ଜାଣୁଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମୋତେ ଜାଣିନଥିବା କାରଣରୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଇଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ରାବଣକୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଜଳାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ଭାରତରେ ହିଁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାମରାଜ୍ୟ ହେଉଛି । ଏହି କଥା ରାମରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କିପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏକଥା କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ? ନିରାକାର ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ଆତ୍ମାକୁ ଶିବ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସବୁ ଶାଳଗ୍ରାମ ଅଟନ୍ତି । କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ଶିବ କୁହାଯାଉଛି । ଶାଳିଗ୍ରାମ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଯେଉଁ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି ଗୋଟିଏ ବଡ ଶିବଲିଙ୍ଗ ଏବଂ ଛୋଟ ଛୋଟ ଶାଳଗ୍ରାମ ତିଆରି କରି ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜା ତ ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି ହୋଇ ଆସୁଛି । ଏମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ ମାଟିରେ ତିଆରି କରି ପୁଣି ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ରୁଦ୍ରଙ୍କୁ ବହୁତ ସମ୍ମାନ ଦିଆଯାଏ ନା । ଶାଳଗ୍ରାମ କିଏ, ଏକଥା ତ ସେମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଶିବଶକ୍ତି ସେନା ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛ । ଶିବଙ୍କର ପୂଜା ତ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଶାଳଗ୍ରାମ ପୁଣି କୁଆଡେ ଯିବେ ? ତେଣୁ

ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରି ଶାଳଗ୍ରାମର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବାଧାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ସ୍ଵୟଂ ନିରାକାର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ କାହାର ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ଆସିବେ ନା । ସ୍ଵର୍ଗରେ ତ ସେବା କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେଖ ଏମାନେ ସବୁ ମୋର ସହଯୋଗୀ ସନ୍ତାନ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ଅଛନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତଙ୍କର ପୂଜା ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ଯଜ୍ଞ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ରହସ୍ୟ ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା କ'ଣ ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଅଥବା ସେଠମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି କି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ପିଲାମାନେ ଏଠାରେ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଭାରତକୁ ସ୍ଵର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ ଡାକ୍ତରଖାନା, ଯେଉଁଠାରେ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ଆମେ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିକାର ହେଲା ଦେହ-ଅହଂକାର ଯାହାକି ଯୋଗ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛ, ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିକାର ଆସିଯାଉଛି । ତେବେ ନିରନ୍ତର ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବା ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ମନେ କରି ତାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ ତ ପତିତ-ପାବନ ନୁହଁନ୍ତି, ଯାହାକି ତାଙ୍କର ପାଦ ପୂଜା କରାଯିବ । ଶିବଙ୍କର ତ ପାଦ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ଆସି ମାତାମାନଙ୍କର ସେବାଧାରୀ ହୋଇ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଏବଂ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ରାଜ୍ୟ କରିବ । ସେଥିପାଇଁ ୨୧ ପିଢିର ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମରେ ଏଭଳି ଗାୟନ ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଵର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ମିଳିନଥାଏ । ତେବେ ଡ୍ରାମା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ରଚନା ହୋଇଛି । ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ଯେଉଁମାନେ କି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଯାଇ ମିଶିଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ଦେବତା ଧର୍ମକୁ ଚାଲି ଆସିବେ । ସ୍ଵର୍ଗରେ ତ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆ, ନୂଆ ଘରେ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ଟିକିଏ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲେ କିଛି ନା କିଛି ଦାଗ ହୋଇଯାଏ ଯାହାକୁ ମରାମତି କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେଣୁ ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଅପରମଅପାର, ସେହିପରି ସ୍ଵର୍ଗର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଅପରମଅପାର, ଯାହାର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଆଉ କେହି ବି ତୁମକୁ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବିନାଶର ଦୃଶ୍ୟ ବହୁତ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଯିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ମୋର ହୋଇଯାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ଵରୀୟ କୋଳକୁ ଆସିଯାଅ । ଶିବବାବା ତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି ନା ତେଣୁ ତୁମକୁ ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହେବ । ସ୍ଵର୍ଗର ସୁଖ ତ ଅପରମଅପାର ଅଟେ । ସ୍ଵର୍ଗର ନାମ ଶୁଣିବାମାତ୍ରେ ଚେହେରା ହର୍ଷିତ ହୋଇଯାଏ । କଥାରେ ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଗଲା, ତେବେ ସ୍ଵର୍ଗ ଭଲ ଲାଗୁଛି ନା । ଏହା ତ ନର୍କ ଅଟେ, ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗ ନ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଜଗଦମ୍ବା ଯାଇ ସ୍ଵର୍ଗରେ ମହାରାଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେବେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପଦ ପାଇବେ । ମମ୍ମା ବାବା ଅଧିକ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରାଜ୍ୟ କରିବେ ନା । କେବଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତ ରାଜ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କହୁଛନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଦ୍ଵାପରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦ୍ଵାପରରେ ତ କେହି ଦେବତା ନଥା'ନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ବତାଉଛୁ । ଏଥିପାଇଁ ତ ଭଗବାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । କହୁଛନ୍ତି ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଦ୍ଵାର କଳିଯୁଗର ଶେଷରେ ହିଁ ଖୋଲିବ । ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ମୁଁ ହେଉଛି ଶିବ ଅଥବା ରୁଦ୍ର, ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶାଳଗ୍ରାମ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଶରୀରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଶରୀରକୁ ଉଧାର ନେଇଛି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟନ୍ତି । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବିନା ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ଶୂଦ୍ରମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ତ ପାରସବୁଦ୍ଧି ଥିଲେ, ଯାହାକି ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କରାଉଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ କାହାକୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି କରାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ନିଜେ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ରୋଗରେ ମଧ୍ୟ ପଡୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସ୍ଵର୍ଗରେ ତ କେହି କେବେ ବେମାର ପଡିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଦୌଡ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ହୋଇଥାଏ ନା । ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ରମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଯୋଗିତା । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଆତ୍ମାକୁ ଯୋଗର ଦୌଡ କରିବାକୁ ହେବ । ଯିଏ ଯେତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବେ ସେଥିରୁ ବୁଝାଯିବ ଯେ ଇଏ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଦୌଡୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଉଠିବା-ବସିବା, ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ଯାତ୍ରାରେ ଅଛ । ଏହା ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧିଯୋଗର ବହୁତ ଭଲ ଯାତ୍ରା । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଏପରି ସ୍ଵର୍ଗର ଅପାର ସୁଖ ପାଇବା ପାଇଁ କାହିଁକି ପବିତ୍ର ନ ରହିବୁ । ମାୟା ଆମକୁ କେବେ ବି ହଲଚଲ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ଆମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ, ଦିନେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ମରିବାକୁ ହିଁ ହେବ, ତେବେ କାହିଁକି ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନନେବୁ । ତେବେ ବାବାଙ୍କର କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ଇଏ ପ୍ରଜାପିତା ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ନୂଆ ରଚନା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ନୂଆ ରଚନା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହିଁ ହେଉଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଆତ୍ମିକ ସମାଜସେବୀ ଅଟନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଭାରତର ସେବା କରୁଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଭାରତର ସେବା କରିବା ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ସେବା ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ରୁଦ୍ର ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନୁହେଁ । କୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର

ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ସେଠାରେ ଏହି ସବୁ ଯଜ୍ଞ ଆଦି ହେବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଲା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଯାହାକି ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପୁଣି ଆଉ କେବେ କେହି ରାବଣ ତିଆରି କରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ଆମକୁ ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଜଞ୍ଜିରରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଞ୍ଜିରରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଲେ ନା । ତେବେ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢି ପଢି ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହୋଇଗଲାଣି! ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାର ସାହସ ହିଁ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ରହୁନାହାଁନ୍ତି, ଫାଲତୁ ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯଦି କୌଣସି କଥାରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ ଆସୁଛି ତେବେ ତାକୁ ଛାଡି ମନମନାଭବ ହୋଇଯାଅ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯଦି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନ ମିଳିଲା ତେବେ ପାଠପଢା ଛାଡି ଦେବ । କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ଉତ୍ତର କାହିଁକି ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର କାମ ବାବା ଏବଂ ବର୍ସା ସହିତ । ଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସରକାର ମଧ୍ୟ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ଚକ୍ର ଦର୍ଶାଉଛନ୍ତି, ଲେଖୁଛନ୍ତି— “ସତ୍ୟ ମେବ ଜୟତେ” କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ— ଯଦି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିବେ ଏବଂ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ବିଜୟୀ ହୋଇଯିବ । “ଜୟତେ” ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ଏହା କେତେ ବୁଝିବାର କଥା । ଏଠାରେ ନିୟମ ଅଛି— ହଂସମାନଙ୍କ ସଭାରେ ବଗ ବସିପାରିବେ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ପବିତ୍ର ରହୁ ନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ମଧୁବନକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବି.କେ. (ନିମିତ୍ତ ଭଉଣୀମାନେ) ଯେଉଁମାନେ କି ସ୍ୱର୍ଗର ପରୀ ହେଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବହୁତ ବଡ ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ କେହି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ପଚାର— ଆତ୍ମାର ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ ? ଯିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଜାଣିଥିବେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନ କେବେ ପଚାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ନିଜେ ସେମାନେ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛ— ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ ? ପ୍ରଥମେ ତ ନିର୍ବନ୍ଧ କର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ । ଏହା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ମୋ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଅ କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାର ଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ବହୁତ କାଳରୁ ଅଲଗା ରହିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳିବ । ଯେହେତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ୮୪ଜନ୍ମ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିବା ଦରକାର ।

ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଆତ୍ମାର ପିତା ହେଲେ ଶିବ । ତେଣୁ ଇଏ ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ହେଲେ ନା । ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କର ପୌତ୍ର (ନାତି) ଅଟ । ତାଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନର୍କକୁ ଆସିଲେ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରିବି । ଶିବ ଭଗବାନୁଉବାଚ— ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ନୁହଁନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହାର ପରମ୍ପରା କିପରି ଚାଲିବ ? କେହି କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ତ କେବଳ କହିଚାଲିଛନ୍ତି ଯେ— ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଲା, ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ତ ହେଉ ନାହିଁ । ଏହା ଉପରେ ଏକ ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା— ଜଣେ କହିଲା ବାଘ ଆସିଲା, ବାଘ ଆସିଲା, କିନ୍ତୁ ବାଘ ଆସିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଦିନେ ପୁଣି ସତରେ ବାଘ ଆସିଲା ଏବଂ ସବୁ ଛେଳିକୁ ଖାଇଗଲା । ତେବେ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଏଠାକାର ହିଁ ଅଟେ । ଦିନେ କାଳ ଆସି ଖାଇଯିବ, ପୁଣି ସେତେବେଳେ କ’ଣ କରିବ ? ଏହା ଭଗବାନଙ୍କର କେତେ ବଡ ଯଜ୍ଞ ଚାଲିଛି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏତେ ବଡ ଯଜ୍ଞ କେହି ରଚନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ବ୍ରହ୍ମାବଂଶୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ପବିତ୍ର ନ ରହିଲ ତେବେ ସତ୍ୟାନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା । ମିଠାବାବା, ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରାଉଥିବା ବାବା ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ, ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇ ରହିବି । ଯଦି ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡପତ୍ର ଦେଲ ତେବେ ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସଚ୍ଚା ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାଧାରୀ ହୋଇ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାରେ ବାବାଙ୍କୁ ପବିତ୍ରତାର ସହଯୋଗ ଦେବା ସହିତ ଆତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବକ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡି ପାଠପଢାକୁ ଛାଡିବାର ନାହିଁ । ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଛାଡି ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସ୍ୱପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଦାୟିତ୍ୱର ମୁକୁଟଧାରୀ ତଥା ବିଶ୍ୱ ରାଜ୍ୟର ମୁକୁଟଧାରୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ଉପରେ, ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଅଧିକାର ମନେ କରୁଛ । ସେହିପରି ସ୍ୱପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଉଭୟ ଦାୟିତ୍ୱର ମୁକୁଟଧାରୀ ହୁଅ ତେବେ ଯାଇ ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିବାର ମୁକୁଟଧାରୀ ହୋଇପାରିବ କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତର ଆଧାର ଅଟେ । ତେଣୁ ଚେକ୍ କର ଏବଂ

ଜ୍ଞାନର ଦର୍ପଣରେ ଦେଖ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ପବିତ୍ରତାର, ପାଠପଢା ଏବଂ ସେବାର ଦୁଇଟିଯାକ ମୁକୁଟ ଅଛି ? ଯଦି ଏଠାରେ କୌଣସି ବି ମୁକୁଟ ଅଧୁରା ଥିବ ତେବେ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ମୁକୁଟର ଅଧିକାରୀ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଦାସର୍ବଦା ବାପଦାଦାଙ୍କର ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ରୁହ ତେବେ ବିଘ୍ନବିନାଶକ ହୋଇଯିବ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***